Recensie de Volkskrant ★★★☆☆ De Proefkeuken en de wc van tijd

‘De Proefkeuken en de wc van tijd’ (8+) is lekker baldadig familietheater met een pittig poepgehalte

Een stinkende dixi fungeert als tijdmachine in de voorstelling van de populaire tv-makers Willem Voogd en Pieter Hulst, met alle voorspelbare en toch vermakelijke gevolgen van dien.

Bron Bibian Bingen

Belangrijkste les als je gaat tijdreizen: niet fucken met de tijdlijn. Iedereen die ook maar een beetje bekend is met boeken, strips of films over tijdreizen weet dat de kleinste verandering in het verleden funest kan uitpakken voor de toekomst.

Helaas, en gelukkig, is dat bij de amateuruitvinders Pieter Hulst en Willem Voogd van De proefkeuken aan dovemansoren gericht. Vol naïeve overmoed transporteren ze zichzelf verre verledens in, om het voortbestaan van hun befaamde schuurtje te waarborgen.

De vorige (eerste) theateradaptatie van het gelijknamige VPRO-jeugdprogramma, die eind 2024 in première ging en over theater zelf ging, was een groot succes. Logisch dat er dit najaar een nieuw deel is gemaakt: de semi-educatieve, baldadige grotegebarenstijl vol houtje-touwtje-effecten (met dit keer een stinkende festivaldixi als tijdmachine) werkt uitstekend als familietheater.

Vast in een tijdparadox

Het verhaal is ditmaal wel een stuk minder verheffend. De tijdparadox waarin het tweetal (aangevuld met de heerlijk smeuïg spelende Whitney Sawyer en Eefje Kruijtzer) vastdraait, is nauwelijks origineel te noemen. Het buitensporige aantal poepgerelateerde woordgrappen verdient ook niet echt een schoonheidsprijs.

Maar vermaken doet het zeker, deze reis naar de Romeinse tijd, waar om moverende redenen een openbaar schijthuis (‘waar iedereen zonder onderscheid de boel onderschijt’) aan een bruine Michelinster moet worden geholpen. Die missie loopt weliswaar tamelijk gesmeerd, maar toch raken de vrienden elkaar kwijt en loopt vervolgens in het heden iedereen, heel onhandig, rond met een kont als hoofd.

Onder al dit vet aangezette theatergeweld is de voorstelling vooral een fijne persiflage op de tekortschietende mens, die door liefde, ambitie of ijdelheid zichzelf en de ander nog weleens uit het oog verliest. Tussendoor geven de makers ook antwoord op prangende vragen, zoals die van de kip of het ei, het ontstaan van de oerknal en (voor de kenners) waar die pratende aardappel eigenlijk vandaan komt.